

בבית המשפט העליון

בש"פ 3802/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: שרון רוזב

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי) במ"ת 34737-04-15 מיום 31.5.2015

בשם העוררת: עו"ד נעימה חנאווי

בשם המשיב: עו"ד ניר זנו; עו"ד זהבה קרן; עו"ד ברק זיו אור; עו"ד אסתי קופלוביץ'

החלטה

לפניי ערר מטעם המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי) לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק. לפי כתב האישום, ביום 3.4.2015, בשעות הלילה, בילה המתלונן, שהיה אז בן זוגה של גרושתו של המשיב, במועדון בתל אביב. באותה עת נכח במקום גם המשיב, שנשא סכין יפנית. המשיב שלח אדם שזהותו אינה ידועה כדי שיקרא למתלונן לאזור השירותים במועדון. סמוך לשירותים התנפל המשיב על המתלונן וחתך אותו בפניו ובצווארו באמצעות הסכין שאחז בידו, בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה. עוד נטען כי המתלונן נמלט לכיוון היציאה אך המשיב המשיך ותקף אותו,

בצוותא עם אדם נוסף אשר בעט בגופו של המתלונן. מיד לאחר מכן שטף המשיב את הסכין בכיור השירותים במטרה למנוע את השימוש בסכין כראיה נגדו ולשבש הליכי משפט. במעשיו גרם המשיב למתלונן לחבלות חמורות בדמות חתך עמוק בפנים משמאל וחתך בצוואר משמאל, והוא אושפז ונותח. להשלמת התמונה יצוין כי בערר לפניי נטען כי בליל הגשת הערר נעצר אדם החשוד בכך שבעט בגופו של המתלונן לאחר שהמשיב דקר אותו.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה העוררת בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה טענה העוררת כי בידיה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, ובהן סרטוני מצלמות האבטחה במועדון שתיעדו את האירוע. עוד טענה העוררת כי נגד המשיב קמה עילת מעצר בשל המסוכנות הנשקפת ממעשיו כלפי הציבור. כמו כן טענה העוררת כי בשל העובדה שהמשיב שטף את הסכין לאחר הדקירות, יש יסוד סביר לחשש ששחרורו יוביל לשיבוש מהלכי משפט ולהתחמקות מאימת הדין. עוד צוין כי למשיב 8 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, סמים ורכוש (ההרשעה האחרונה היא הרשעה בעבירות רכוש משנת 2011). בשל כל האמור נטען כי אין חלופה אשר בכוחה להבטיח את מטרות המעצר.

3. ביום 6.5.2015 התקיים דיון בבקשה, שבסופו הורה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי) על עריכת תסקיר בעניינו של המשיב. ביום 26.5.2015 הוגש תסקיר שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי אף שהמשיב שלל קנאה או יחס שלילי ביחס לקשר של המתלונן עם גרושתו, הוא עדיין עסוק בקשר זה ובהשפעתו על מעמדו; כי המשיב הוא בעל מעורבות נרחבת בחברה עבריינית ובעל נטייה להסתיר ולטשטש את דפוסיו העברייניים וההתמכרותיים; וכי נשקף ממנו סיכון בינוני להישנות התנהגות אלימה. שירות המבחן הוסיף ונדרש לחלופה שהציע המשיב: בבית דודתו באשדוד, בפיקוחה ובפיקוח אמו ואחותו הבכורה. לשם בחינת החלופה שהציע המשיב נפגש שירות המבחן עם המפקחים שהוצעו. הוטעם כי אף שהמפקחים מבינים את משמעות הפיקוח והצורך לשמור על תנאים מגבילים, "בשל עמדתם השוללת סיכון [...] [ו] הצורך לפעול כגורם מאזן וממתן,

לא מדובר בחלופה מתאימה". משכך לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את המשיב לחלופה.

4. ביום 31.5.2015 קבע בית המשפט המחוזי כי בידי העותרת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום. אשר לעילת המעצר נקבע כי המשיב מסתמן כאדם מסוכן, ומסוכנותו מתעצמת נוכח עברו הפלילי. בהחלטה נוספת מאותו יום נדרש בית המשפט לשאלה אם ניתן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. בניגוד להערכת שירות המבחן, בית המשפט לא התרשם כי החלופה שהוצעה אינה הולמת ביסודה. נקבע כי המפקחים מבינים את משמעות הפיקוח, את הצורך לפקח על המשיב ואת ההכרח לשמור עליו בתחומי החלופה. עוד נקבע כי נוכח כל האמור בתסקיר והערכת הסיכון הבינונית, לא ניתן לשלול את האפשרות ליתן אמון במשיב שיציית להוראות בית המשפט. אשר על כן הורה בית המשפט המחוזי על שחרור המשיב לחלופה שהוצעה. בית המשפט קבע כי על המשיב לחתום על ערבות עצמית בסך 10,000 ש"ח, ולהפקיד במזומן סך של 7,000 ש"ח; כי כל אחד מהמפקחים יחתום על ערבות צד ג' בסך 10,000 ש"ח; וכי יוטל על המשיב פיקוח אלקטרוני. החלטת השחרור עוכבה, לבקשת העוררת, עד ליום 2.6.2015 בשעה 12:00.

בתום הדיון שנערך לפניי היום הוריתי על הארכת מעצר המשיב עד להחלטה אחרת.

5. מכאן הערר שלפניי. לטענת העוררת, שגה בית המשפט המחוזי בהחלטתו לשחרר את המשיב לחלופה בשים לב למעשים המיוחסים לו, לעברו הפלילי ולהתרשמות שירות המבחן מדפוסיו העברייניים. העוררת הדגישה כי החלטת השחרור התקבלה בניגוד להמלצת שירות המבחן, אשר העריך כי החלופה שהוצעה אינה יכולה להשיג את מטרת המעצר, וזאת ללא נימוקים כבדי משקל המתחייבים במצב דברים זה. לעמדת העוררת, מן המשיב נשקפת רמת סיכון גבוהה, ורמת האמון שניתן ליתן בו היא נמוכה נוכח עבירות השמדת הראיה והשיבוש המיוחסות לו. משכך נטען כי ההחלטה על שחרורו של המשיב לחלופה אינה יכולה לעמוד.

6. בדיון שהתקיים לפניי סמך בא כוח המשיב ידיו על החלטת בית המשפט המחוזי. נטען כי אמנם בית המשפט המחוזי סטה מהמלצת שירות המבחן בתסקיר שהוגש לעיונו – אך לא מרוחו של תסקיר זה, שממנו עולה כי המפקחים שהוצעו מבינים היטב את משמעות הפיקוח. עוד נטען כי מן המשיב לא נשקפת מסוכנות לכלל הציבור; וכי במידת הצורך, ניתן להגביר את הפיקוח או להכביד בערבויות שנקבעו.

7. לאחר שעיינתי בהודעת הערר ובצרופותיה, באתי למסקנה כי אין להיעתר לערר. בעניינינו אין המשיב חולק על קיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר נגדו, ולפיכך מוקד ההליך שלפניי בשאלה אם יש בחלופה שאליה ראה בית המשפט המחוזי לשחרר את המשיב כדי לענות על המסוכנות הנשקפת ממנו, כאמור בסעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996.

8. המעשים המיוחסים למשיב – חמורים הם, ועל כך לא חלק גם בא כוחו. לכך יש להוסיף כי שירות המבחן לא המליץ על שחרור המשיב לחלופה האמורה, ועובדה זו נושאת משקל ניכר. ככלל, אכן נדרש לו לבית המשפט טעם כבד משקל לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן. יחד עם זאת, אין מדובר בכלל נעדר חריגים. תסקיר שירות המבחן הוא בגדר "כלי עזר" לבית המשפט. לעולם אין בית המשפט כבול להמלצותיו של שירות המבחן, ועליו לבחון כל מקרה לגופו (בש"פ 700/15 מדינת ישראל נ' טויטו, פסקה 9 (2.2.2015); בש"פ 4966/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (10.7.2012); בש"פ 6784/11 טואעד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.9.2011)). כידוע, גם כאשר כתב אישום מייחס לנאשם עבירות חמורות אשר נשקפת מהן מסוכנות גבוהה, מצווה בית המשפט לשחררו לחלופת מעצר אם יש בכוחה של החלופה שהוצעה ליתן מענה לחשש מפני מסוכנות הנאשם והישנותה של התנהגות עבריינית מצדו (בש"פ 361/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (17.1.2014)).

9. בעניינינו, בית המשפט המחוזי סבר כי חרף המלצת שירות המבחן, יש מקום לשחרר את המשיב לחלופה. ממסקנה זו לא ראיתי לסטות. כפי שעולה מהחלטת בית המשפט, בית המשפט היה ער לשיקולים המטים את הכף לעבר היעדרות להמלצת שירות המבחן, ובהם מסוכנותו של המשיב ועברו הפלילי המכביד. עם זאת, את החלטתו שלפיה יש לשחרר את המשיב לחלופה אשר תוכל

לנטרל את המסוכנות הנשקפת ממנו, ביסס בית המשפט ובראשונה על התרשמותו הישירה מן המפקחים שהוצעו על ידי המשיב. ראיתי ליתן משקל מוגבר להתרשמות זו של הערכאה הדיונית, שכן כפי שציינה במקרה אחד השופטת א' חיות, "לבית המשפט אשר בפניו מוצגת החלופה יש בדרך כלל הזדמנות לבחון מקרוב ולהתרשם באופן בלתי אמצעי מן המפקחים המוצעים, ובכך יתרונו" (בש"פ 8339/05 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (14.9.2005)). עוד נשען בית המשפט על עמדת שירות המבחן עצמו, שלפיה המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא ברמה בינונית. לכל אלה יש להוסיף כי עיון מוקפד בתסקיר שירות המבחן מעלה כי חרף "השורה התחתונה" הכלולה בו – שלפיה אין מקום לשחרור המשיב לחלופה – קצין המבחן ציין כאמור כי "המפקחים שהוצעו מבינים משמעות הפיקוח והצורך לשמור על תנאים מגבילים"; ואף ציין כי גרושתו של המשיב "שללה חשש או פחד או מגבלה כלשהיא סביב אפשרות שחרורו ממעצר".

בשים לב לכל אלה; לכך שחלופת המעצר שהוצעה מצויה מחוץ לתחומי העיר ראשון לציון, שם מתגורר המתלונן; וכמו כן לכך שבית המשפט המחוזי מצא להוסיף לחלופה פיקוח אלקטרוני – לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו, בכפוף להכבדת הערבויות של המפקחים, הכבדה שלה הסכים כאמור בא כוח המשיב. לצד ערבות צד ג' שעליה הורה בית המשפט המחוזי, יהיה שחרורו של המשיב כפוף להפקדת מזומן בסך 10,000 ש"ח מאת כל אחד מהמפקחים. הסכומים יופקדו במזכירות בית המשפט המחוזי. יתר התנאים שעליהם הורה בית המשפט המחוזי יעמדו בעינם.

בכפוף לאמור בפסקה 9, הערר נדחה.

ניתן היום, ט"ו בסיון התשע"ה (2.6.2015).

ש ו פ ט